



Arrest

nr. 87 893 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Ordjonikidze (Georgië) en woont in Tbilisi. U bent de moeder van G. A. (...) (O.V. X) en van T.A. (...) (O.V. X).

Op 26 mei 2011 neemt uw man G.A. (...) deel aan een politieke manifestatie in Tbilisi. In de ochtend van de volgende dag, op 27 mei 2011, komt hij terug thuis. Pas op dat moment brengt uw man u op de hoogte van zijn politieke activiteiten voor de partij van N.B. (...). Uw man blijft niet lang thuis en vertrekt onmiddellijk.

Na het vertrek van uw man ontvangt u geregeld dreigtelefoons en wordt uw zoon tweemaal op straat geslagen door onbekenden. Een week na zijn verdwijning, belt uw man u op. Hij zegt u dat u moet vertrouwen op zijn vriend Alik. Dat is het laatste contact dat u met uw man heeft. In diezelfde periode bellen twee onbekende mannen bij u thuis aan die naar uw man vragen. U bent dan alleen thuis en krijgt van één van de mannen een schop in de buik.

Op 17 juni 2011 brengt Alik u met uw kinderen naar het dorp Radja.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 27 december 2011. Samen met uw kinderen vertrekt u met een vrachtwagen vanuit Sarpi. Aangezien jullie zich in de laadbak van die vrachtwagen bevinden, weet u niet door welke landen jullie rijden. Op 2 januari 2012 komen jullie aan in België waar u diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele Georgische identiteitskaart voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de aanhangers van de regeringspartij nadat uw man verdween na een politieke oppositiedemonstratie. Daardoor begonnen ook uw problemen en die van uw gezin (CGVS p. 5). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd dat uw man, G. A. (...), niet voorkomt op de lijst van de Georgian Young Lawyers Association met daarop de namen van vermiste personen sinds de protestacties van 26 mei 2011. U verklaarde nochtans dat uw man deelgenomen had aan deze demonstratie, dat hij in de vroege morgen van 27 mei 2011 nog even thuis was geweest maar daarna verdween (CGVS p. 5). Aangezien deze lijst opgesteld werd op basis van verklaringen van familieleden, vrienden en kennissen van de vermisten, alsook op basis van informatie van verschillende nieuwsagentschappen en aangezien deze lijst afgetoetst werd aan de officiële lijsten van gearresteerden, is het bijgevolg bijzonder onaannemelijk dat uw man niet op deze lijst voorkomt. In dit opzicht is het bovendien bijzonder vreemd dat u verklaart de Georgian Young Lawyers Association niet te kennen: als uw man na de protestacties van 26 mei 2011 effectief verdwenen zou zijn, is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van deze organisatie en/of van hun openbaar gemaakte lijst met vermiste personen (CGVS p. 7-8).

Ten tweede verklaart u dat uw man op 27 mei 2011 's morgens nog even was thuisgekomen en daarna vertrok en niet meer terugkwam (CGVS p. 5). Dat u herhaaldelijk verklaart niets ondernomen te hebben om uw man terug te vinden en zelfs niet nagaat of hij misschien gearresteerd is of in een gevangenis zit (CGVS p. 6), is gezien de toen heersende politieke spanningen in Tbilisi bijzonder ongeloofwaardig. U had voor zijn vertrek immers gemerkt dat hij geslagen was geweest tijdens de protestactie van 26 mei 2011 en hij had u op de hoogte gebracht van zijn politieke activiteiten voor de oppositie (CGVS p. 5). Uw verklaring voor deze opvallende passiviteit – namelijk dat u vertrouwd op een vriend van uw man, A. B. (...) (A. ...) en dat die man u wel op de hoogte zou houden als er nieuws was (CGVS p. 5-7) – is in dit opzicht bijzonder pover. Als uw man effectief verdwenen was door de woelige politieke gebeurtenissen van 26 mei 2011 in Tbilisi en aangezien u op dat moment op de hoogte bent van het feit dat uw man een politieke opposant was, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u voldoende ernstige pogingen onderneemt om te achterhalen wat er met uw man gebeurd is.

Ten derde legt u incoherente verklaringen af over de oorzaak van uw problemen, namelijk de politieke beleving van uw man (en uzelf). Zo verklaart u dat uw man sympathie had voor de partij van Burdjanadze, maar hoe die partij heet weet u niet ('ik weet het niet. Volgens mij de democraten. Ik heb daar geen verstand van'). Even later verklaart u dat u zelf sympathie had voor Burdjanadze en haar standpunten en dat u naar haar speeches op televisie keek (CGVS p. 8). Welnu, aangezien u verklaart sympathie te hebben voor de politieke oppositiepartij waarvan later blijkt dat uw man ook een aanhanger is en aangezien uw man had deelgenomen aan een protestactie van net deze partij op 26 mei 2011 waarna hij zelf problemen kreeg (i.e. zijn verdwijning), is het bijzonder ongeloofwaardig dat u de precieze naam van deze partij van Burdjanadze niet zou kennen. Daarnaast verklaart u dat u niet wist of uw man een gewone sympathisant was van Burdjanadze of ook effectief lid van haar partij omdat hij daarover thuis niets vertelde. U weet niet sinds wanneer uw man sympathie had voor Burdjanadze

omdat jullie thuis niet over haar spraken. Onmiddellijk daarop verklaart u dat jullie haar speeches op televisie zagen en dat jullie wat ze zei, goed vonden. Gevraagd of u het met uw man wel over politiek en Burdjanadze had, bevestigt u dat. Als u daarop geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen dat jullie daar niet over spraken, verklaart u dat u daar wel over sprak (CGVS p. 8). Hiermee geeft u echter geen verklaring voor waarom u eerst zei dat u er niet over sprak en later dat u er wel over sprak. Dit punt raakt nochtans aan de kern van uw asielrelaas, nl. de politieke overtuiging en activiteiten van uw man, waardoor kan verwacht worden dat u op dit vlak eenduidige verklaringen aflegt. Dit is in casu echter niet het geval.

Bovenstaande elementen (nl. het feit dat uw man niet voorkomt op de openbare lijst van vermisten personen na 26 mei 2011, uw opvallende passiviteit na zijn verdwijning en de tegenstrijdigheden in verband met de politieke beleving bij u thuis), maken dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan het feit dat uw man omwille van zijn politieke activiteiten op 27 mei 2011 verdwenen is en bijgevolg ook niet aan de problemen die u en uw gezin als gevolg daarvan nog zouden ondervonden hebben (nl. de dreigtelefoons, het bezoek aan uw appartement en de slagen die uw zoon kreeg). Dit standpunt van het Commissariaat-generaal wordt nog versterkt door een aantal bijkomende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw kinderen inzake de door u vermelde feiten.

Zo verklaart u dat toen uw man even thuis was op 27 mei 2011, uw beide kinderen thuis in hun slaapkamers aan het slapen waren (CGVS p. 9). Uw dochter echter verklaart dat ze op dat moment niet thuis was maar met een klasgenote examens aan het voorbereiden was (CGVS dochter p. 6). Hiermee geconfronteerd verklaart uw dochter dat u het zich waarschijnlijk niet meer herinnert (CGVS dochter p. 6), wat allerminst een overtuigende verklaring is voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Nog in dit verband verklaart u dat u merkte dat uw man geslagen was geweest tijdens de betoging omdat hij bebloed was en zijn kleren gescheurd waren. U verklaart dat u uw kinderen verteld heeft over de verwondingen die uw man opgelopen had (CGVS p. 9-10). Uw zoon daarentegen verklaart niet te weten of uw vader klappen had gekregen tijdens de betoging en dat u hem daar niets over verteld heeft (CGVS zoon p. 6).

Hiermee geconfronteerd, verklaart hij enkel dat hij het niet weet (CGVS zoon p. 6), waardoor ook voor deze tegenstrijdigheid geen verklaring wordt geboden en deze bijgevolg overleefd blijft.

Daarnaast verklaart u dat u dreigtelefoons ontving, zowel op uw vaste telefoonlijn in Tbilisi als op de gsm van uw dochter die u gebruikte (zelf had u geen gsm) (CGVS p. 10). Uw beide kinderen verklaren echter dat u zelf een gsm had en dat u daarop de dreigtelefoons ontving (CGVS zoon p. 6 + CGVS dochter p. 6-7). Als ze geconfronteerd worden met uw verklaringen, verklaart uw zoon dat u wel een eigen gsm had (CGVS zoon p. 6) en uw dochter dat u haar gsm gebruikte (CGVS dochter p. 7). Op deze manier wordt echter niet duidelijk gemaakt waarom jullie hierover aanvankelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden. Nog in dit verband verklaart u dat uw kinderen soms bij u aanwezig waren toen u zo'n dreigtelefoon kreeg (CGVS p. 11). Uw kinderen echter verklaren dat zij daar nooit bij aanwezig waren, maar dat ze dat wisten omdat u hen daarover vertelde (CGVS zoon p. 6 + CGVS dochter p. 7). Als ze hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt uw dochter enkel 'in Tbilisi heb ik dat nooit gehoord' (CGVS dochter p. 7), wat geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat u door twee mannen thuis werd opgezocht toen u alleen thuis was. U kreeg daarbij een schop van één van hen. U verklaart dat u dit incident diezelfde dag nog aan uw kinderen vertelde, eerst aan uw dochter en dan later op de avond aan uw zoon (CGVS p. 12-13). Uw kinderen daarentegen verklaren dat u hen daar pas later over vertelde, namelijk op het moment dat uw zoon voor de tweede keer was aangevallen op straat (CGVS zoon p. 9 + CGVS dochter p. 8). Als ze gevraagd worden waarom ze dit anders dan u vertellen, kunnen ze daarvoor geen verklaring geven (CGVS zoon p. 9 + CGVS dochter p. 8). Op deze manier wordt geenszins opgehelderd waarom jullie elkaar ook op dit vlak tegenspreken.

Ten slotte verklaart u dat u ongeveer een week na het vertrek van uw man door hem opgebeld werd op de vaste telefoonlijn in uw appartement in Tbilisi en dat hij u niet meer belde toen u in Radja was. Uw kinderen waren er niet bij toen uw man u opbelde in Tbilisi maar u heeft hen dat wel verteld toen ze die dag thuiskwamen, weliswaar niet samen maar apart (CGVS p. 13-14). Hieromtrent verklaart uw zoon dat uw man u nog éénmaal opbelde toen u in Radja was (CGVS zoon p. 9) en uw dochter dat zij samen met haar broer was toen u hen vertelde dat uw man gebeld had (CGVS dochter p. 8). Zowel uw dochter als uw zoon blijken geen overtuigende verklaring te hebben voor deze anomalieën (CGVS zoon p. 9 + CGVS dochter p. 9), waardoor deze tegenstrijdigheden nog steeds overleefd blijven.

De hier beschreven tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, namelijk het vertrek van uw man op 27 mei 2011 en de gevolgen die u en uw gezin daar nog door zouden ondervinden (i.e. de dreigtelefoons, de telefoon van uw man en de slagen die u thuis kreeg). Bijgevolg kan van jullie verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen; wat hier echter niet het geval is.

Concluderend dient vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou uw man na de politieke protesten van 26 mei 2011 verdwenen zijn en u daardoor nog problemen zou ondervonden hebben, waardoor u het statuut van vluchteling volgens de Conventie van Genève of het statuut van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Uw Georgische identiteitskaart die u neerlegt verandert hier niets aan. Dit document bevat immers louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw kinderen G.A. (...) (O.V. 6.936.852) en T. A. (...) (O.V. 6.936.856) – die verklaarden asiel aan te vragen omwille van dezelfde problemen als die van u – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij verwijst naar de bestreden beslissing en naar het feit dat de commissaris-generaal haar asielrelaas niet geloofwaardig acht.

Wat betreft de vastgestelde contradicties en de omissies in het verhaal van de verzoekende partij verwijst zij naar rechtsleer en naar rechtspraak van de Raad van State en voert zij aan dat deze tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om te besluiten dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is.

Zij verwijst ook naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing en voert aan dat verwerende partij pietluttige details aanhaalt om te twijfelen aan haar relaas. De verzoekende partij meent dat dit besamend is en zij licht toe dat zij er van uitging dat haar dochter thuis was die avond omdat dit meestal het geval. De aanwezigheid van haar dochter die avonds is niet relevant inzake de gebeurde feiten en zij concludeert hieruit dat dit geenszins een flagrante tegenstrijdigheid kan genoemd worden.

Wat betreft de vaststelling dat zij verklaarde dat haar kinderen aanwezig waren op het moment dat zij een dreigtelefoon kreeg en de kinderen juist het omgekeerde verklaren, voert de verzoekende partij aan dat zij dit niet liet merken aan de kinderen om hen niet ongerust te maken en zij vertelde hen alles nadat ze uit Tbilisi vertrokken waren.

Wat betreft het feit dat zij verklaarde dat zij de dag zelf aan haar kinderen over het incident vertelde die zij heeft meegemaakt toen ze alleen thuis was en een schop kreeg van één van de mannen die op bezoek kwamen en haar kinderen verklaarden dat zij dit later vertelde, merkt zij op dat er meerdere keren in de bestreden beslissing wordt verwezen naar soortgelijke argumenten. Zij voert dienaangaande aan dat het niet verwonderlijk is dat dergelijke verklaringen zijn voorgevallen daar die feiten dateren van twee jaar geleden en het niet onmenselijk is dat men niet meer weet wanneer precies iets tegen wie werd gezegd. Het belangrijkste feit is juist dat iedereen op de hoogte is van de belangrijkste feiten, het precieze moment wanneer men dit te weten is gekomen is volgens haar hier niet aan de orde. Zij stelt verder dat de verwerende partij de verzoekende partij, in het omgekeerde geval, wanneer ieder detail op elkaar zou afgestemd zijn, waarschijnlijk zou verwijten dat dit verdacht zou zijn en niet menselijk.

Wat betreft de motivering van de commissaris-generaal aangaande het verdwijnen van haar man, voert de verzoekende partij aan dat het niet is omdat iets niet onaannemelijk is dat dit daadwerkelijk niet zo

zou zijn. Zij wijst op haar verklaring dat zij nog telefonisch contact had met haar man een week na de protestactie en dat hij dus toen nog niet verdwenen was maar ergens onderdook om niet gevonden te worden. In zoverre dat de verzoekende partij nog niet op de hoogte was van de feiten, was haar man nog niet vermist en was er geen reden om hem als vermist op te geven na de protestactie. Het feit dat de verwerende partij daarom geen geloof hecht aan haar relaas is dan ook ongegrond.

Verder merkt zij op dat het haar niet verweten kan worden, gezien haar scholingsgraad, dat ze de naam van haar partij niet zou weten. Daarenboven is het al dan niet kennen van de naam volkomen irrelevant en wordt er zo uit de weg gegaan aan de werkelijke kern van de zaak, namelijk de politieke vervolgingen. Verder merkt zij op dat de initiële ontkenning aangaande het feit dat zij al dan niet over politiek zou gesproken hebben met haar man misschien werd veroorzaakt door een opvatting van hun cultuur waar de vrouw niet geacht wordt mee te praten over politiek met haar man en zij zich hierover eerst wou indekken. Zij benadrukt dat de kern van haar relaas, met name de politieke vervolging nog steeds aanwezig is en dat het al dan niet politiek spreken in het verleden niets verandert aan de politieke vervolgingen van haar man in het heden.

Zij stelt verder dat dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoek op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt evenals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij voert eveneens een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij verzoekt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen en subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Uiterst subsidiair vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en om bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig werd geacht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. De bestreden beslissing stelt: *“Ten derde legt u incoherente verklaringen af over de oorzaak van uw problemen, namelijk de politieke beleving van uw man (en uzelf). Zo verklaart u dat uw man sympathie had voor de partij van Burdjanadze, maar hoe die partij heet weet u niet (‘ik weet het niet. Volgens mij de democraten. Ik heb daar geen verstand van’). Even later verklaart u dat u zelf sympathie had voor Burdjanadze en haar standpunten en dat u naar haar speeches op televisie keek (CGVS p. 8). Welnu, aangezien u verklaart sympathie te hebben voor de politieke oppositiepartij waarvan later blijkt dat uw man ook een aanhanger is en aangezien uw man had deelgenomen aan een protestactie van net deze partij op 26 mei 2011 waarna hij zelf problemen kreeg (i.e. zijn verdwijning), is het bijzonder ongeloofwaardig dat u de precieze naam van deze partij van Burdjanadze niet zou kennen. Daarnaast verklaart u dat u niet wist of uw man een gewone sympathisant was van Burdjanadze of ook effectief lid van haar partij omdat hij daarover thuis niets vertelde. U weet niet sinds wanneer uw man sympathie had voor Burdjanadze omdat jullie thuis niet over haar spraken. Onmiddellijk daarop verklaart u dat jullie haar speeches op televisie zagen en dat jullie wat ze zei, goed vonden. Gevraagd of u het met uw man wel over politiek en Burdjanadze had, bevestigt u dat. Als u daarop geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen dat jullie daar niet over spraken, verklaart u dat u daar wel over sprak (CGVS p. 8). Hiermee geeft u echter geen verklaring voor waarom u eerst zei dat u er niet over sprak en later dat u er wel over sprak. Dit punt raakt nochtans aan de kern van uw asielrelaas, nl. de politieke overtuiging en activiteiten van uw man, waardoor kan verwacht worden dat u op dit vlak eenduidige verklaringen aflegt. Dit is in casu echter niet het geval.”*

Terecht stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat dit de kern van haar asielrelaas betreft. De kennis van de naam van de partij is geen doorslaggevend element, maar waar de verzoekende partij stelt dat de initiële ontkenning van de verzoekende partij dat haar man over politiek zou hebben gesproken “misschien” te wijten valt aan de cultuur waarin zij opgroeiden en het feit dat zij zich hiervoor eerst wou indekken kan bezwaarlijk als een overtuigend argument beschouwd worden.

Verzoekster weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet en zij maakt niet aannemelijk dat haar echtgenoot actief was voor een oppositiepartij zij het als lid of als sympathisant.

Terecht stelt de bestreden beslissing ook: *“Als uw man effectief verdwenen was door de woelige politieke gebeurtenissen van 26 mei 2011 in Tbilisi en aangezien u op dat moment op de hoogte bent van het feit dat uw man een politieke opposant was, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u voldoende ernstige pogingen onderneemt om te achterhalen wat er met uw man gebeurd is.”*

De Raad meent dat verzoekster de kern van haar asielrelaas niet aannemelijk maakt, en dat de in haar relaas en dat van haar kinderen vastgestelde incoherenties of tegenstrijdigheden bijkomende motieven betreffen in dit verband. Weliswaar stelt de verzoekende partij terecht dat normalerwijze niet kan verwacht worden wanneer men precies iets aan iemand vertelt, maar het betreft een overtollig motief.

Wat betreft het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin er wordt verwezen naar het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet vermeld staat op de lijst van de *Georgian young Lawyers Association* met daarop de namen van de vermiste personen, benadrukt de Raad dat dit element eveneens wordt geschraagd door de stukken van het administratief dossier. Het is niet onredelijk van de verwerende partij dit element aan te halen als een motief in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij. De asielaanvraag is gebaseerd op het feit dat haar man politiek actief zou geweest zijn en verdween nadat hij deelnam aan protestacties in Tbilisi. Het feit dat er naar aanleiding van dezelfde protestacties verschillende mensen zijn verdwenen en de echtgenoot van de verzoekende partij niet vermeld staat op een lijst van personen die eveneens vermist zijn sinds diezelfde protestactie, is een element dat de verwerende partij redelijkerwijze in de motivering van de bestreden beslissing kan opnemen. De bewijslast rust bij de verzoekende partij en het feit dat de verzoekende partij de *Georgian young Lawyers Association* niet kent en het feit dat haar echtgenoot niet op de lijst vermiste personen vermeld staat zijn uiteraard elementen die de aannemelijkheid van het asielrelaas in het gedrang brengen. Het loutere feit dat zij niet akkoord gaat met het oordeel van de commissaris-generaal is uiteraard geen dienstig verweer. Het feit dat de verzoekende partij haar scholingsgraad aanwendt als verschoningsgrond overtuigt de Raad niet.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 maart 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door

een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS